

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1990-1991

21 NOVEMBER 1990

VOORSTEL VAN DECREET

— van de heer A. Laridon c.s. —

houdende omschrijving van de belasting op de tweede verblijven

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Welk principe volgen wij bij de omschrijving van het begrip belasting op tweede verblijven ? Vermits de belasting is verschuldigd door diegene die op 1 januari van het aanslagjaar eigenaar is van het goed waarin het tweede verblijf is gevestigd, stellen we voorop dat de eigenaars die in de stad zelf zijn gedomicilieerd dienen te worden beschermd. Deze eigenaars zijn reeds in hun eigen stad onderworpen aan alle gemeentelijke belastingen, evenals aan de opcentiemen door de stad geïnd op bepaalde rijksbelastingen.

In zijn omzendbrief van 26 juli 1974 ging de toenmalige Minister van Binnenlandse Zaken er terecht van uit dat de invoering van een belasting op de tweede verblijven is gerechtvaardigd omdat personen die over een tweede verblijf beschikken op het grondgebied van een gemeente, er gebruik maken van de gemeentelijke dienstverlening maar er geen aanvullende belasting op de personenbelasting betalen. Er is dus wel degelijk een verband tussen de belasting op de tweede verblijven en de aanvullende gemeentebelasting op de personenbelasting.

We zijn tevens de mening toegedaan dat het feit over meer dan één eigendom te beschikken niet altijd een uiting is van luxe. De eigenaar van een zeer ruime en prachtige villa met een aanpalende tuin en omringd door groen kan, niettegenstaande dit zijn enige eigendom is, soms meer vermogen

zijn dan een eigenaar van enkele kleine appartementen of studio's. Bovendien is de belasting op de tweede verblijven nu zo opgevat, dat zelfs een eigenaar wordt belast die maar over één goed beschikt waarin een tweede verblijf is gevestigd.

Vandaar dat we volgende principiesoplossing verdedigen.

1. De belasting is verschuldigd door diegene die het tweede verblijf werkelijk betreft op 1 januari van het belastingjaar, hetzij als eigenaar, hetzij als huurder of in welke hoedanigheid ook.

2. Iedere eigenaar die een tweede woongelegenheden bezit . die gemeubeld is (kook- en/of slaapplegheden) betaalt de belasting op de tweede verblijven tenzij :

— de eigenaar zelf in de stad of de gemeente is gedomicilieerd en de woongelegenheden zelf niet betreft of verhuurt (leegstaand) ;

— de eigenaar zelf in de stad of de gemeente is gedomicilieerd, maar zelf huurder is en zijn enige eigendom occasioneel zelf betreft ;

— de eigenaar zelf in de stad of de gemeente gedomicilieerd is, maar zelf huurder is, en zijn enige eigendom verhuurt aan niet op dit adres gedomicilieerde personen ;

— de eigenaar zelf in de stad of de gemeente is gedomicilieerd op een door zijn beroepsbezigheden verplicht adres en zijn tweede woonst occasioneel zelf betreft ;

— de eigenaar zelf in de stad of de gemeente is gedomicilieerd op een door zijn beroepsbezigheden verplicht adres en zijn tweede woonst verhuurt aan een persoon die in de stad of de gemeente is gedomicilieerd op een ander adres dan het adres van de betreffende woongelegenheden.

A. LARIDON

VOORSTEL VAN DECREET

Artikel 1

Dit voorstel van decreet regelt een in artikel 107quater van de Grondwet bedoelde aangelegenheid.

Artikel 2

Door de gemeenten wordt een jaarlijkse belasting gevestigd op de tweede verblijven gelegen op het grondgebied van de stad, ongeacht of ze al dan niet in de kadastrale legger zijn ingeschreven.

Artikel 3

Als tweede verblijf wordt beschouwd elke woongegelegenheid waarvan degene die er kan verblijven, voor deze woongegelegenheid niet is ingeschreven in de bevolkingsregisters, ongeacht het gaat om landhuizen, bungalows, appartementen, grote of kleine weekendhuizen of buitengoederen, optrekjes, chalets en alle andere vaste woongegelegenheden met inbegrip van de met chalets gelijkgestelde caravans.

Artikel 4

Als tweede verblijf worden niet beschouwd :

- het lokaal uitsluitend bestemd voor het uitoefenen van een beroepsactiviteit ;
- het lokaal waarin geen kook- en slaapgelegenheid voorhanden is ;
- het lokaal waarin wel een kook- en slaapgelegenheid voorhanden is, doch dat deel uitmaakt van een pand dat één kadastraal geheel vormt en waar op 1 januari van het aanslagjaar de eigenaar of de hoofdhuurder is gedomicilieerd ;
- tenten, verplaatsbare caravans en woonaanhangwagens ;
- de leegstaande woongegelegenheid waarvan het bewijs wordt voorgelegd dat zij in de loop van het aan het belastingjaar voorafgaande kalenderjaar niet als tweede verblijf werd aangewend ;
- de gemeubelde woongegelegenheid waarvan de eigenaar als huurder in de stad of de gemeente is gedomicilieerd en zijn enige eigendom occasioneel zelf betreft ;
- de gemeubelde woongegelegenheid waarvan de eigenaar als huurder in de stad of de gemeente is gedomicilieerd en zijn enige eigendom verhuurt aan een persoon die in de stad of de gemeente is gedomicilieerd op een ander adres dan het adres van de betreffende woongegelegenheid ;
- de gemeubelde woongegelegenheid waarvan de eigenaar in de stad of de gemeente is gedomicilieerd op een door zijn beroepsbezigheden verplicht adres en zijn tweede woonst occasioneel zelf betreft ;
- de gemeubelde woongegelegenheid waarvan de eigenaar in de stad of de gemeente is gedomicilieerd op een door zijn beroepsbezigheden verplicht adres en zijn tweede woonst verhuurt aan een persoon die in de stad of de gemeente is gedomicilieerd op een ander adres dan het adres van de betreffende woongegelegenheid.

Artikel 5

Vallen niet onder toepassing van de belasting op de tweede verblijven :

a) de onderwijsinrichtingen, studentenhuizen, ziekenhuizen, instellingen met een sociaal doel, jeugdherbergen en andere gelijk kaardige inrichtingen ;

b) gemeubelde kamers en appartementen die worden verhuurd in hotels, pensions en gelijkaardige inrichtingen.

Artikel 6

De belasting wordt forfaitair vastgesteld op maximum 10.000 frank per tweede verblijf en per jaar en is ondeelbaar verschuldigd.

Artikel 7

De belasting is verschuldigd door diegene die het tweede verblijf werkelijk betreft op 1 januari van het belastingjaar, hetzij als eigenaar, hetzij als huurder of in welke hoedanigheid ook.

Artikel 8

De belastingplichtigen moeten uiterlijk op 31 maart van het belastingjaar bij het gemeentebestuur aangifte doen van elk tweede verblijf dat zij in de gemeente betrekken. De in dit artikel bedoelde aangifte blijft geldig tot bij aangetekend schrijven opzegging wordt gedaan aan het gemeentebestuur.

Artikel 9

De belasting wordt ingevorderd door middel van een cohier. Dit cohier wordt opgemaakt door het college van burgemeester en schepenen en uitvoerbaar verklaard door de gouverneur van de provincie.

Artikel 10

De belasting wordt geïnd door de ontvanger van de stadsbelastingen, volgens de schikkingen die de invordering van de rijksbelastingen op de inkomsten regelen. Zij is invorderbaar binnen twee maanden na de toezending van het aanslagbiljet.

Artikel 11

De belastingplichtigen die zich ten onrechte belast achten, kunnen bij de bestendige deputatie van de provincieraad bezwaar indienen, binnen drie maanden na de datum van het aanslagbiljet. Het met redenen omkleed bezwaarschrift dient aan de bestendige deputatie overhandigd of per post verzonden te worden. Het bewijs van betaling van de belasting moet niet worden geleverd. Bezwaren betreffende schrijf- en rekenfouten kunnen echter worden ingezonden tot de datum van goedkeuring van de stadsrekening van het dienstjaar waarop bedoelde aanslag betrekking heeft. Het indienen van een bezwaar schorst de verplichting tot betalen niet.

Artikel 12

Bij verzuim of weigering van aangifte, bij niet-tijdige of onnauwkeurige aangifte, wordt de aanslag van ambtswege gevestigd en kan een boete worden toegepast gelijk aan de ontdoken belasting.

Artikel 13

De bevoegde stadsbeambten zijn gemachtigd om alle inbreuken op deze verordening vast te stellen.

Artikel 14

Indien er geen bezwaren worden ingediend tijdens het onderzoek de **commodo** et **incommodo** wordt de beslissing als definitief aanzien en voor kennisgeving toegestuurd aan de bevoegde overheid.

A. LARIDON

V. VANDERHEYDEN
